

ur av ferðalagnum, o.u. 20 fólk, sóu so ein stóran part av Føroyum í góðveðrinum; ja, tey vóru heilt norðuri í Funningi og m.a. inni á gólvinum hjá Mackay, ið eisini er gamal Lovat Scout. Tey vóru eisini runt um Skálafjørðin og komu seint aftur tann dagin vælhyrd og vælnøgd við túrin. Maðurin, ið her visti sína samkenslu í verki, var Svend Lützen, ættaður úr Klaksvík, nú búsetandi í Havn. Hann syrgdi eisini fyri, at teir sluppu til Klaksvíkar hósdagin og har vóru við í teirri skrá, ið var gjørd í sambandi við tiltakið, tó var skráin tíverri ógvuliga litil, men teir sóu so Christians-kirkjuna, ø teir vóru sera hugtiknir av. Ætlanin var at fara til Viðareiðis, men tíverri varð tíðin ov stutt til, at hetta eydnaðist. Klaksvíkar Býráð bjóðaði øllum luttakarunum ein góðan morgunmat í stásiligu hølum Klaksvíkar.

Dansifelags. Vegna Lovat Scouts vil eg her nýta høvið at takka býráðnum fyri tann blíðskap og ta væl-víld, ið teir sýndu hesum gomlu monnum, og Svend fyri, at hann gjørdi tað møgult at koma norður. Enn einaferð hjartans tøkk!

Í Vágum vóru teir tíverri ikki. Tað var jú ikki so lætt hjá teimum orsakað av, at teir jú onga skrá høvdu at luttaka í og hvør túrur mátti fyrirreikast frammanundan. Áhugin var kanska ikki so stóur at fara hagar. Lovat Scouts høvdu ikki stóð í Vágum, har vóru mest Pioneer Corps og Royal Artillery og onnur ensk herlið. Tó má sigast, at vóru teir við í einari almennari skrá í Vágoynni, so høvdu teir sjálvandi glaðir luttikið.

Hýrurin á teimum trigger teir fyrstu dagar var í botni og tað gjørdi vertum teirra ilt at siggja; tað var so litlið, hesir kundu gera at hjálpa teimum og avleiða tankar teirra. Eg sjálvur var eisini í døpurhuga. Hetta tiltak varð ikki tað, eg alla tíðina hevði vónað, og tað var so litlið, eg kundi gera, tí eg hevði einki felag aftanfyrri meg. Tó okkurt mátti eg gera. Eg hevði hjálpt teimum henda vegin og eg kundi ikki bara lata alt standa til. Eg visti, at teir høvdu verið nógv inni á Toftum undir krígunum. Høvdu ferðast nógv millum Havnina og Toftir. Í almennum skránni stóð, at m.a. skuldi Tatoo vera á Svangaskarði týsdagin, og eg visti, at teir høvdu verið glaðir, um tað eydnaðist teimum at

koma hagar og helst luttaka onkursvegna. Tá tók eg ta avgerð at ringja til formannin fyri Nes sóknar kommunu og spurdi hann, um teir ikki kundu taka sær av veteranunum og fáa teir við í skránni. Formaðurin var sum vera man bilsin yvir henda fyrispurning (tí hann roknaði óivað við, at veteranarnir vóru við í øllum hesa vikuna: tað vóru teir bara ikki, tíverri). Hann lovaði at ringja aftur um ein tíma. Tað lyfti helt hann og í telefoninni beyð skrivari kommununar veteranunum at vera hjartaliga vælkomnar. Teir skuldu fáa teirra egna buss og vera við í øllum tí, ið var fyrireikað á Skálafjørðinum henda dagin. Stór frøi var á teimum, tá ið teir frættu um hetta. Eg var eisini glaður yvir, at teir nú fingi høvi at taka lut á Skálafjørðinum. Koyrt var runt um fjørðin aftaná, at kanóin var avdúkað á Toftum um morgunin. Á Strøndum hevði bygðarráðið boðið morgunmat í bygðarhúsinum, so var farið til Skála, har bygðarráðið bjóðaði ein kaffimunn, hóast hetta ikki var á skránni, men hesin steður kom kortini øllum væl við. Til Gøturnar varð ikki farið, tó varð koyrt eitt sindur oman móti Syðrugøtu, ið nógvr av teimum kendu væl frá krígunum. Í Seldarfirði varð eisini ein steður, har fleiri av teimum komu í prátt við eldri bygðarfólk um farnar dagar. Á Glyvrum varð farið inn á nýggja fornminnisavnið, ið Forni av navni. Hetta savn er sera forvitnisligt og væl fyriskipað av

dugnaligum fólkum við ansi fyri gamlari mentan. Har vóru heilar tvær stovur við einum høpi av myndum av Skálafjørðinum tákna undir krígunum og tær allar flestu, um ikk allar, hava ongantið verið á prenti áður. Hetta var vorðið sum hjá okkum, ið við vóru, og ikki minst veteranunum, ið kendu seg aftur á fleiri av myndunum. Teir skrivaðu eisini nøvn teirra undir hesar, tá ið eingin tekstur var. Jú, sanniliga eitt frálíkt savn.

Seinast á skránni á Skálafjørðinum var eitt sokallað tatoo á Svangaskarði. Har var ymiskt undirhald við luttøku av báðum gestaorkestrinum og kreftum á staðnum og í Eysturoynni annars. At enda var ein finala, har allir luttakararnir marsjeraðu inn á vøllin og stillaðu upp miðskeiðis. Til hetta sluppu veteranarnir at vera við og tað vóru teir sera fegnir um, men tað var bert tí, at teir komu so seint inn í skránni. Annars var ikki ætlanin, at teir skuldu vera við. Nokk um tað; teir vóru nú viðurkendir og tað var tað, ið hevði størst týdning fyri teir. Tað var fyri hesari viðurkenning, hóast hon varð í seinna lagi, sum gamlir vinir, at teir vóru komnir henda laga veg. Nú kundu teir fara heim aftur og siga landsmonnum sínum frá, at teir enn høvdu nógvar góðar vinir um alt landið, og serliga á Toftum og aðrastaðir á Skálafjørðinum. Ja, eg kann við vissu siga, at blíðskapurin og vælviðin inni í Eysturoynni tann dagin var teimum

so kærkominn, at túrurin til Føroya hóast eina dapra byrjan varð væl eydnaður og teir kundu fara nøgdir av stað aftur. Aftaná bjóðaðu Nes kommuna og Runavíkar Býráð veteranunum ein frálíkan døgurða. Hesa vælvið og henda blíðskap vóru veteranarnir sera fegnir um og eg vil Lovat Scouts vegna takka hesum myndugleikum og skrivaranum í Nes kommunu fyri heiðurin, ið tá varð vistur hesum monnum. Enn einaferð hjartans tøkk! Uttan at nevna nøkur nøvn, vil eg eisini nýta høvið til at takka teim mongu á Skálafjørðinum, ið vóru blíðskap og beinasemi og gjørdi teirra til, at hesin dagur seint verður gloymdur av veteranunum.

Líkasæla og tvørrandi áhugi myndugleikanna fyri hesum gomlu hermonnum gjørdi tað, at hesir

1) ikki sluppu at marsjera niðan í býin frá keiuni aftan á komuna við Smyrli leygarkvöldið 12. mai. Tað var møgulega orsakað av, at teir heilt óvantað sluppu so seint í land.

2) ikki sluppu at marsjera inn á nýggja kirkjugarðin (ja, ikki sluppu við í skrudgonguna frá keiuni yvirhøvu) sunnudagin 13. mai, og hetta vóru teir sera keddir yvir. Eisini slapp leiðari Lovat Scouts ikki at standa saman við teim høgu monnum aðrenn og aftaná niðurleggjanina av kransunum á bretska militærgravirnar á nýggja kirkjugarði.

3) ikki vórðu bodnir við til samkomuna á Blinda-stovnum sama dag, hóast innbjóðingar vóru Føroyskt-Bretskt Felag og bretska sendiharrin í Keymannahavn.

4) eisini slapp leiðari Lovat Scouts ikki heldur at sita við tað borð, ið hann sum innboðið umboð fyri sína herdeild átti at sita við, men mátti so pent seta seg á annað pláss í salinum, ið vist varð honum á. Hetta varð gjørt móti honum, hóast hann beint frammanundan hevði handað lógmanni gávu frá herdeild síná hesari fráfaringsarveitslu í Badminton-høllini friggjakvöldið 18. mai. Ja, skiljið ikki slíkt hvør ið kann!

5) Óivað eru fleiri dømi um fylgjur av mistakinum, sum eg ikki havi frætt um, so vit lata tey verða ónevnd. Tó kann eg ikki lata vera við at nevna, at Tórshavnar Býráð kundi ikki so frægt sum lata teimum ein minibus ella annað akfar, hóast fleiri av teimum vóru illa gongdir. Hetta var jú teirra býur undir krígunum. Her áttu teir nógvar spor. Vorðið sum blíðskapur má sigast!

Gjørt er gjørt og gjørd gerð gerst ikki umaftur, men eg vil at enda bert vóna, at henda heldur drúgva frágreiðing til almenningin um vantandi luttøku og vanlagnu veterananna í hesum annars frálíka tiltaki, fer at gera sitt til, at landsins myndugleikar ikki einaferð afturat, um annars aftur nakað tilíkt verður fyrireikað, fara at gera ein slíkan brølara; ja, tað er torført fyri van-

lig fólk at imynda sær, at ein sovorðin brølari kann gerast einaferð afturat. Førir henda frágreiðing hetta við sær (og tað vónar alt Føroya fólk), so hevur henda skrivning ikki verið til fánýtis, men ábyrgdina fyri, at tilíkt ófatuligt kundi henda, mugu landsmyndugleikarnir, Tórshavnar Býráð, fyrbilsnevndin og hjálparfólk teirra taka á seg. Hana sleppa teir ikki undan.

Allarsíðst vil eg egna og Lovat Scouts vegna takka øllum vertunum, ið gjørdi tað møgult hjá teimum at koma higar; Svend Lützen fyri hansara einastandandi vælvið og hjálpmóti og til hermenninar; Klaksvíkar Býráð, Nes sóknar kommunu, Runavíkar Býráð, Stranda bygðarráð, Skála bygðarráð og fornminnisavnið Forni fyri sýnda vælvið, áhuga og blíðskap annars móti gomlu hermonnum og ikki minst teim mongu einstaklingum (her kann eg ikki lata vera við at nevna Niclas Foldbo, verkfrøðing, ið var mær til so stóra hjálp á keiuni á Toftum), ið vóru teimum blíðskap allastaðni, teir komu. Hetta er tykkum øllum til stóran sóma! Enn einaferð hjartans tøkk!

Fyri upptøkuna takki eg bløðunum!

Finnbjørn H. Dam,
1 Brekkuni 7,
100 Tórshavn

Eftirskrift:

Henda skrivning, ið eg bert fór í holt við eftir nógvan íva fyri og imóti og bert eftir, at øll tey fólk, ið eg hevði tosað við, høvdu mælt mær til, fer møgulega at fáa fylgjur fyri meg persónliga, men hvat so hesar kanska verða, so eri eg tilreiðar at taka tær. Og hvi? Jú, eg veit, at eg víð hesari frágreiðing, ið ikki sum vant (tá ið eg skrivi okkurt) hevur givið mær nakra sum helst gleði, og hon er annars sonn úr enda í annan, havi kanska alt Føroya fólk aftanfyrri meg og tað er ein ómetaligur lætti hjá mær. Eg vil eisini at enda siga frá, at eg svari ikki uppá nakra sjóforklaring, ið møgulega kemur í bløðini. Tað vildi verið tápuligt og mær til litlan sóma.